

Regensen

Indholdsfortegnelse

Referat af generalforsamling	3
Kære medlem af Regensianersamfundet	5
Rasmus Nyerup 250 år	7
Klokkerberetning for foråret 2008	10
Valkendophiske SmUgler	14
Tale ved Regensens Lindefrokost 15.5.2009	18
Tale ved Regensens Lindebal 27.6.2009	22
Sommerudflugt til Davids Samling	26

Lige i øjet

De gode fotos i denne publikation – herunder forsiden – er taget af Morten Siebuhr, der har boet på Regensen i tre år. Morten læser Datalogi på Københavns Universitet og er i fuld gang med et speciale om optimering af fysik-simulationer. Set i Regensens perspektiv er det naturligvis vigtigere, at han allerede to uger efter sin indflytning kunne kuppes til jobbet som IT-direktør. Den opmærksomme læser af dette blad vil indse, at Morten også har investeret en del tid i arbejdet med kameraet. De særligt interesserede kan kigge nærmere på disse sider:

<http://www.flickr.com/photos/msiebuhr/3899551509/>

<http://www.flickr.com/photos/msiebuhr/3649709723/>

<http://www.flickr.com/photos/msiebuhr/3727960542/>

<http://www.flickr.com/photos/msiebuhr/sets/72157600156978305/>

Morten Siebuhr læser Datalogi på Københavns Universitet. At dømme efter ansigtsudtrykket er faget spændende!

Referat af generalforsamling

i Regensianersamfundet, 28. november 2008

Referent: Jesper Nørregaard

1. Valg af dirigent og referent

Mogens Holm valgtes som dirigent og konstaterede at generalforsamlingen var lovligt varslet.

Jesper Nørregaard valgtes som referent.

2. Formandens beretning

Formand Camilla Sløk fremlagde årets aktiviteter og redegjorde for, hvorledes man kan komme galt af sted ved at omtale regensianere som døde, når breve udsendes. Beretningen blev godkendt.

3. Kassererens fremlæggelse af regnskabet

Niels Johs. Willumsen fremlagde regnskabet for perioden 1. oktober 2007 til 30. september 2008.

4. Revisorernes beretning

Revisor Peter Bøggild og revisor Henrik Teide fremlagde deres beretning for forsamlingen med indstilling til godkendelse af regnskabet. Herefter godkendte generalforsamlingen regnskabet.

5. Valg af formand

Camilla Sløk genvalgtes som formand med akklamation.

6. Valg af kasserer

Niels Johs. Willumsen genvalgtes som kasserer med akklamation.

En kasse Monte Christo no. 2 fra en kær afdød skaber stemning på en generalforsamling.

Hans Dam har scoret en god cigar!

7. Valg af fem bestyrelsesmedlemmer

Thomas Rørsig Thomsen, Karsten B. Knudsen, Hans Jørgen Steenberg, Poul Petersen og Thomas Grane valgtes med akklamation. Nicolai Dyhr valgtes som adjungeret til bestyrelsen.

8. Valg af 2 revisorer

Henrik Teide og Jesper Nørregaard valgtes som revisorer.

Camilla Sløk blev genvalgt som formand med akklamation. Jesper Nørregaard (til højre i billedet) blev valgt som revisor – og referent.

Christian Holm stikker altid næsen frem.

9. Eventuelt

Afdød regensianer, medlem af regensianersamfundet, direktør for F.L. Smidth Thøger K. Christiansen havde fra Madrid, hvor Thøger K. Christiansen p.t. residerer, sendt er kasse Monte Christo no. 2 cigarer med medfølgende cigarskærer, som Thøger K. Christiansen donerede til brug for afvikling af generalforsamlingen på hensigtsmæssig måde. Omdelingen medførte en udtrykt tilfredshed blandt adskillige af de tilstedeværende medlemmer.

*Så er det blevet tid til middag & revy.
Begge dele af høj lodighed.*

Kære medlem af Regensianersamfundet

Så er tiden oprunden for endnu et regensianersamfundsblad. Jeg vil starte med at gøre jer opmærksom på, at vi i år har gjort alvor af at bruge vores databaser over medlemmerne, dvs. jeres e-mailadresser, i forbindelse med at formidle nyt fra samfundet. Også meddelelse om årets sensommerudflugt blev givet via e-mail i år og ikke pr. brevpost. Grunden til dette er, at det koster over 3000 kr. i porto at sende invitationerne ud til alle medlemmer. Med ca. 30 tilmeldte pr. gang i gennemsnit de sidste 10 år, svarer det til over 100 kr. pr. invitation med brevpost.... Så vil vi hellere opfordre jer til at

holde os opdateret med jeres e-mailadresser, så vi kan skrive til jer på e-mail og spare de penge.

Adressen er her: regensianersamfundet@yahoo.dk, så hvis du gerne vil holdes opdateret, skal du skrive hertil med dine stamdata. Adressen tjener dermed også som dødekiste.

Vi vil fortsat sende invitation til generalforsamlingen via almindelig brevpost, da vores dygtige redaktør, Thomas Rørsig, trofast har lavet et blad, som skal ud med brevpost.

I år går jeg af som formand ved næste generalforsamling. Det samme gør Karsten Knudsen, som også skal modtage en tak fra min side

Camilla Sløk ses i midten mellem kasserer Niels Willumsen og en af "de yngre kræfter", Nicolai Dyhr Frederiksen (til venstre for Camilla), der besøgte Davids Samling på skovturen med Regensianersamfundet

for sin deltagelse i bestyrelsen igennem årene. Jeg har siddet i bestyrelsen i 16 år, siden John Idorn fik mig ind i forbindelse med opførelsen af Genboerne på det kongelige teater. Stykket blev opført med regensianere, og Waage Sandøe var vores instruktør. Jeg boede faktisk på Regensen, da jeg kom med i bestyrelsen. Det var en stor oplevelse, og en god måde at få knyttet forbindelse mellem regensianersamfundet og den levende regens. Et år vi holdt generalforsamling havde vi regensianere til stede, som var født helt tilbage til år 1900! Det var dr. theol. Niels Nøjgaard, som var ældste repræsentant det år: Han var født i 1900. Så vidt jeg husker, havde han været medlem af Uglen, da han boede på Regensen i sin tid. Jeg har altid fundet det fascinerende at tænke på al det liv, som er blevet levet på Regensen, blandt unge mennesker siden kollegiets grundlæggelse som bygning i Store Kannikestræde i 1623. Alle de unge mænd, og siden 1971 unge kvinder, med drømme, tanker, bekymringer, druk, flugt, sex, vinduer med gitre for, portnere, provster, viceprovster, forpligtelser, pest, alvor, eksaminer, og så at forlade Regensen i en døde kiste til et helt nyt og dødskedeligt voksenliv. Der er vel ikke noget at sige til, at Kaj Munks vise om regensianeren Kuns Jensen, der møder alle sine venner, i sit voksenliv, og som hjælper ham med hans forskellige livssituationer, er den eneste trøst for os, der for længst har måttet sige farvel til et værdigt liv...

Jeg har været glad for min bestyrelses tid, fordi jeg fandt det vigtigt at tage ansvar, om end i det små, som Regensianersamfundet kan, for at være ambassadør for Regensen udadtil, og samtidigt få de afdøde regensianere

til at glæde sig ved at være sammen, når vi mødes ved sensommerudflugt og generalforsamling, indadtil. Vi har haft mange gode timer sammen, og altid haft meget at tale om, både studietid, regentid, og vores nuværende arbejdsliv. Det har været dejligt at komme på stedet og have ansvar for, at årets generalforsamling forløb fint og flot. Det har det gjort, først og fremmest takket være alle de søde regensianere, som jeg har mødt i tidens løb i de forgangne år. I skal have stor tak for jeres samarbejdsvillighed. Jeg håber, I har meldt jer ind i samfundet.

Jeg efterlader roret til nye og yngre kræfter, Troels Petersen og Nicolai Dyhr Frederiksen og håber, at de vil være med til fortsat at sørge for, at der knyttes bånd mellem Regensen og samfundet af afdøde, og også generationerne imellem i Regensianersamfundet. Vi kommer fra mange forskellige tidsaldrer. Der er masser af muligheder for andre og nye måder at mødes på i Regensianersamfundet. Det overordnede mål for sådanne nye måder skal være 1) at samfundet kan være med til at sikre Regensens fortsatte eksistens økonomisk og kulturelt, og 2) at samfundet kan sikre at regensianerne fortsat hjælper hinanden, når de flytter fra Regensen og indtager deres pladser i arbejdslivet.

Til slut vil jeg blot ønske den nye bestyrelse held og lykke med fortsat at få foreningen til at blomstre, gro og bevæge sig fremtiden.

Regensen er havet for os. På gensyn d.27. november 2009.

*Med venlig hilsen
Camilla Sløk, Formand*

Rasmus Nyerup 250 år

Regensen flager i dag i anledning af 250-års dagen for *Rasmus Nyerups* fødsel, som markeres med kransenedlæggelse ved mindesmærket i hans fødeby Nyrup og en reception på Krengerup Slot. Jeg deltager sammen med Trygve og hans storesøster Aud, og vi medbringer en krans fra Regensen, hvor fødselaren var provst fra 1797 til sin død i 1829.

Liv og virke

Faderen var fæstebonde under godset Brahesholm, men da man blev klar over, at sønnen havde fine boglige evner, fik han mulighed for at tage en videregående uddannelse. Godsejeren lod ham løse fra stavnsbåndet, så han kunne komme på latinske i Odense. Herfra tog han studentereksamen i 1776, naturligvis med udmærkelse. 1779 og 1800 tog han hhv. filologisk og teologisk eksamen på Københavns Universitet og blev straks ansat af Peter Friderich Suhm som bibliotekar ved dennes bogsamling, der de år virkede som en slags forskningsbibliotek. 1796 ansattes han ved Københavns Universitetsbibliotek; fra 1803 var han leder af dette. Desuden blev han 1796 ansat som professor i litteraturhistorie.

Han var med til at grundlægge den litteraturhistoriske tradition i Danmark, ligesom han medvirkede ved udviklingen af Nationalmuseet, Det kongelige Bibliotek og Universitetsbiblioteket. Gennem sin kolossale flid, et stort engagement og sit altid venlige, fordringsløse væsen brød han nye veje og fik derved betydning for dansk humanistisk videnskab.

Han var en af sin samtids lærdeste mænd; men var også politisk aktiv, opererende på kanten af det tilladelige. Ideerne fra den franske re-

volution undlod ikke at gøre indtryk, og en del blev formidlet videre. Da han i år 1800 udgav skriftet *Kjøbenhavns Beskrivelse*, foreslog han eksempelvis, at det teologiske fakultet skulle lægges under det historiske, "som Kundskab om den menneskelige Aands Forvildelser", et standpunkt, han dog hastigt forlod, for ikke at falde i unåde.

Udgivelser

Rasmus Nyerup var sammen med Knud Lyne Rahbek en foregangsmand i systematiseringen af den danske litteraturhistorie. Sammen skrev de *Bidrag til den danske Digtekunsts Historie* (1800-1808). Nyerup skrev og udgav endvidere en del litteraturhistoriske, historiske og kulturhistoriske værker, bl.a. en stor biografi i to bind

om Christian IV og den første samlede fremstilling af Frederik III's regeringstid. Desuden stod han også for samlingen og udgivelsen af efterladte skrifter af mange af de ældre danske litterater og boghistorikere fra det 18. århundrede. Sammen med Rahbek og W.H. Abrahamson stod han for udgivelsen af middelalderlige folkeviser i fire bind (*Udvalgte Danske Viser fra Middelalderen*), et værk, som var en fortsættelse af en interesse, han havde haft siden sin ungdom, hvor han bl.a. udgav en samling *Levninger af Middel-Alderens Digtekunst*. Den nordiske oldtidslitteratur blev også behandlet

Fakta om Rasmus Nyerup

Den 12.marts 1759 blev Rasmus Nyerup født i landsbyen Nyerup i Ørsted Sogn. Faderen var fæstebonde under godset Brahesholm, men da man blev klar over, at sønnen havde gode boglige evner, fik han mulighed for at tage en videregående uddannelse ved Universitetet i København. Han var med til at grundlægge den litteraturhistoriske tradition i Danmark, ligesom han medvirkede ved udviklingen af Nationalmuseet, Det kongelige Bibliotek og Universitetsbiblioteket. Gennem sin kolossale flid, et stort engagement og sit venlige, fordringsløse væsen brød han nye veje og fik derved betydning for dansk humanistiske videnskaber.

af Nyerup i flere udgivelser såsom *Edda eller Skandinavernes hedenske Gudelære*, og sammen med sprogforskeren Rasmus Rask formidlede han en hel samling sagaer: *Ragnar Lodbroks Saga, Krakemaal, Fortælling om Norna Gest, og Brudstykke om dansk-norske Konger, efter islandske Haandskrifter*.

Nyerup og Regensen

Nyerup tilbragte næsten halvdelen af sit liv på Regensen. Han havde boet her som alumne og som dekan, før han i 1797, 38 år gammel, flyttede ind i provsteboligen som vikar for vennen Baggesen. Skønt han først i 1814 fik den fulde provstestilling, havde han i de 17 år haft alle de pligter, der var forbundet med den.

Fra 1814 – hvor kongen for første gang benyttede sig af sin ret til at beskikke regensprovsten (en ret, der tidligere havde ligget hos det teologiske fakultet) – beklædte Nyerup posten i endnu 15 år, så at han alt i alt havde den i en menneskealder, længere end nogen anden provst.

Nyerup sagde om sig selv, at han udførte sit opsyn over regensianerne "med saadan Maadehold, at disse fra Tid til Tid have lønnet mig med Bevis paa Velvillie og Hengivenhed". Den kærlige omhu, hvormed han tog sig af regensianernes anliggender, var hovedgrunden til hans popularitet. Uden at sætte sin værdighed til, kunne han omgås dem på lige fod, og hans advarsler og råd blev ikke misforstået, da det var tydeligt, at de kun fremgik af faderlig velvilje. Samtidig var han ved sin jævne optræden, sin akademiske flid og sin begejstring for videnskaben, sin pligtopfyldelse og sit hele privatliv et forbillede for alumnerne.

Belysende for Nyerups styreform er to opslag i skabet i porten fra 1825. Den 8. maj hedder det: "Ingen Sang paa Regentsgaarden maa naturligvis være Følgen af en Klage, som er kommen mig for Øre. Nogle Regentsalumni har nemlig besværet sig over, at Sangen her paa Gaarden forstyrrer dem i deres Studeringer og hindrer dem i at nyde den Ro, som de ansee sig for berettigede til at kunne gjøre Krav paa. Følgelig maa den Syngen under aaben Himmel, hvormed iaftes atter blev begyndt, foreftertiden aldeles ophøre." Men så må nogle regensianere have rørt hans hjerte, for dagen efter kommer et nyt opslag: "I Anledning af mine Herrer Commilitoners Skrivelse til mig, som er bleven Vedkommende forelagt, finder man, at Sang paa Regentsgaarden i Tusmørket nok kan tillades."

Når Nyerup faldt så godt til som regensprovst, hænger det muligvis sammen med hans afstamning. Han beskrives i hvert fald af Regensens historiker Knud Fabricius som en typisk fynbo! Det viste sig i hans jævnhed i omgangen med alle, i hans varme følelser for hjem og hustru, i hans trofasthed over for vennekredsen, i hans kærlighed til historiske minder – som gjorde, at det fyldte ham med varme stemninger at leve på dette historiske sted – og endelig i hans utrættelige trang til at samle, forbedre og forskønne.

Nyerup var stadig provst, da Regensen i 1823 fejrede sit 200 års jubilæum. Men allerede i tiden inden da klagede han over svagelighed. Ved hustruens død i 1818 havde han følt det, som om han havde mistet "sin halve sjæl", og fra da af måtte hans yngste datter styre huset for ham. Året efter mistede han synet på det højre øje, og i tyverne led han af

sygdommen rosen i benene og kunne derfor ikke som før spadserere ud til Bakkehuset til sin gamle ven og kollega Knud Lyne Rahbek.

Da han gik bort 28. juni 1829, slog sym-patien for sidste gang ud i lyseste lue. Og d. 2. juli, efter at alumnerne havde sunget ved deres tabte faders kiste, bar de den lange vej fra Regensen helt ud til graven på Assistens Kirkegård.

Provsten

Kilder: Knud Fabricius: *Regensen gennem hundrede Aar* (1923-25), Assens Kommunes hjemmeside samt Wikipedia.

Klokkeberetning for foråret 2008

En særdeles velmagende, men også forførelserisk stærk, Irish Coffe er det sidste, vi husker fra den kolde og snerige februar, hvor undertegnede fik overdraget Frk. Klokke og nøglerne til det helligste hellige, klokkeratet.

Det var ellers gået ganske fornuftigt. Af hensyn til vores kampagne rundt på gården havde vi begge været mådeholdne med de våde varer. Men så blev vi valgt – og turen gik, som traditionen foreskriver, til Provsten, hvor Provstinden serverede den nærmest mytiske trylleelsir for det gamle og nye klokkerat.

Selve generalforsamlingen var forløbet med nøjagtig samme galskab, kaos og studentikos leben. Vi vidste, at vi ville være et kontroversielt klokkepar, et par som ingen andre end vores respektive foreninger Skrap og Tilia kendte til, og det vakte da også nogen forundring/begejstring/glæde/dyb frustration blandt de andre foreninger på gården, da vi arm i arm væltede rundt til de forskellige foreninger og fremlagde vores valgprogram. Programmet indeholdt hovedsageligt valglofter som var umulige at overholde og så vores fremragende valgslogan:

“Det handler om at være Tryg’ve”, som med en ironisk distance indeholdt det budskab, at det handler om at være seriøs og useriøs på samme tid. Da Provstens søn hedder Trygve, kunne Provsten da heller ikke skjule sin begejstring for vores slogan, hvilket måske kan forklare den rigelige mængde af Irish Coffe.

Da vores klokkekandidatur blev kendt i løbet af aftenen var der øjeblikkeligt opstået et nyt konkurrerende klokkekandidatur bestående af hofisten Nynne-Cecilie og Regensforeningen Ping's kronprins Johan. Spændingen var ulidelig under de mange foreningsbesøg, da udfaldet kunne gå begge veje, men da stemmerne blev talt op til sidst vandt vi en knusende sejr. Og så var vi i gang!!!

At vi var et kontroversielt klokkepar skyldes, at vi hver især havde udvist henholdsvis et alt for seriøst og et alt for useriøst regensengagement. Uden at udpege personer blandt det nyvalgte klokkerat, kan vi da godt nævne, at den ene klokke i forvejen var kendt for sine evner, når det gjaldt total udskjelvelse ved Regensfester samt porcelænderstruktion ved forrige Lindefrokost, mens den anden klokke havde tabt klokkevalget ved generalforsamlingen året forinden og derefter isoleret sig på Admiralitet for at færdiggøre sit studium. Med hver vores personlige regensbaggrund og med studieretninger i henholdsvis filosofi og Ph.d.-studerende med kandidat i medicin, var vi det perfekte yin og yang-klokkepar, hvorfor vi i al beskedenhed omtalte os selv som Überklokkepar.

Indflytterfesten var Überklokkeparats første store udfordring. Til alt held havde vi et fremragende og arbejdsomt indflytterhold til vores assistance. Alt så ud til at klappe, da vi med få

Den halve klokke tager ordet under Lindefrokosten.

Den anden halve klokke udbringer en skål.

timers varsel modtog afbud pga. sygdom fra Provsten. Men hvad så med provstetalen?!?! For som enhver regensianer ved, så er traditionerne fundamentet, ja selve ånden, ved enhver fest på gården. Vi spurgte vildt omkring os, og som en gave fra himlen, tog klokke emeritus Niels Valdemar Vinding (fra den meget unge Regensforening Signo) ansvaret på sig og holdt en provstetale, der vil gå over i historiebøgerne... Eller i hvert fald klokkeprotokollen, hvor han næste dag – til gavn for hele gården – klistrede den ind. Det var en fænomenal tale, som fik salen til at vælte af grin og klokkertalen – vores debuttale – til at blegne en smule.

Festen var ellers et brag! Temaet var Roskildefestival, hvorfor der blev hængt telte op i loftet, sat pavilloner op over bordene, lavet VIP område med sofaer som blev placeret oven på revyscenen så VIP'erne havde udsigt over festivalen. Derudover var der naturligvis nøgenløb gennem salen, de traditionelle regenssange samt en klokkertale der skulle leve op til et kontroversielt Überklokkerat. Overskriften på talen var: "Bristede indflytterjomfruhinder er fixet der giver Regensen sin rus. Festivalen er Regensens telos".

Som klokke lærer man virkelig at sætte pris på sine indflyttere, specielt når man kommer til Lindefrokosten, som man sagtens kunne kalde for de 1000 retters fest. Alt forløb som det skulle med besøg af Carlsbergs bryggerheste, lindefrokostbillede, påspænding af Frk. Linds højre arm, og så skete der noget... Klokke Randsø stillede sig op under Frk. Lind og bød velkommen til den Ekstraordinære Generalforsamling. En sjælden men utrolig kærdkommen begivenhed. Årsagen til indkaldelsen skal formentligt findes i Regensforeningen Konventets genopståen nogle måneder i forvejen, hvor den daværende Pontifex (C. Granov) fra Gamle samt Princeps fra PIP, havde gæftet sig fra deres respektive foreninger for at støtte op om Konventet. C. Granov var ved den foregående Generalforsamling blevet valgt som Regensens første Fægtemester, et nyoprette embede med varetagelse af den nyistandsatte Fægtestue, tidligere kendt som Fægtekælderen. Den nuværende Pontifex A. Noack fra Gamle mente ikke, at Fægtemesteren havde ydet tilstrækkeligt embedsmandsflid, hvorfor han havde indkaldt til denne Ekstraordinære Generalforsamling på dagen for Lindefrokosten med det eneste formål at storme fægtemesteren. Anklageskriftet om sjofling af embedet blev læst op af Pontifex med harmdirrende og bevæget stemme, folket jubede og kunne lugte blod, og fægtemesteren læste op af sin forsvarstale da Uglen, midt i denne, brød ud i vild sjofling af fægtemesteren på melodien "Ah Luigi". Stormen var en realitet og ydmygelsen total, da et nyt fægtemesterkandidatur bestående af en ugle og en skrapianer stillede op og vandt embedet.

DE TO MORGENSTJERNER

*Jeg vågner af skæret fra Morgenstjernens
glitrende guldlys*

*betages øjeblikkeligt af den runde kvinde-
lige kuppel*

Bladguldets uberørthed

*Og dog er dens uskyld udstyret med syle-
spidse takker*

*Drømmende – men kun drømmende – be-
stiger jeg denne skønhed, dette vidunder*

Jeg griber fast i klokkerklokken

*Min krop lægger sig som et nøgent slør ud
over kuplen*

Kroppen, kuplen og klokken

smeltes sammen af solens

slikkende stråler.

Det er et særligt raffinement.

Klokkerent som bladguldets kulminerer

ekstasen i en voldsom monsunregn af ren

bourgogne

*Denne røde strøm nærmest løfter den sam-
mensmeltede krop og kuppel*

op

op mod himlen

op til Venus og i

et kort bladguldsglimt

bliver de to morgenstjerner

til én

Mens himmelrummet tordner:

Kuns Jensen

Den perfekte start på en Lindefrokost – og den første storm i årtusindet – havde just udspil-
let sig, og folket kunne nu sætte sig til bords for
at nyde en kold snaps, da der blev slået på glas-
set og en ny forsvarstale læst op. Denne gang
kom forsvarstalen fra klokkeratet, som med en
alt for stor regning fra INCO-supermarkedet
prøvede at formildne de urolige økonomiske
gemytter ved i filosofiske vendinger at frem-
hæve: "Et underskudsklokke- et er et overskuds-
klokke- et". Med andre ord, klokkeratet havde
brugt alt for mange penge! Til gengæld var der
en overflod af mad og snaps som overgik en-
hver anden Lindefrokost. Denne overflod satte
da også sit præg på alumnerne, som forædte
og forsnapsede skrålede sjoflinger og sang re-
genssange i den varme og solskinsrige majdag.
Bordene var sat op i den klassiske hestesko mel-
lem kirkefløjen og Frk. Lind, Uglemor holdt en
legendarisk Lindetale, Rundetårn blev stormet
og enkelte toiletruller tabt ned i gården inden
vandkampen, fællesbad hos pigerne og det
totale ragnarok udspillede sig. Lindefrokosten
levede igen i år op til den rette regensielle ånd.

I løbet af foråret blev taget over Kirkefløjen
skiftet ud. I den anledning blev et stillads sat
op i gården til stor glæde for de mange klat-
relystne alumner som gerne nød solnedgangen
fra kirkefløjstagens top. Men klatrelysten fik en
uheldig drejning, da en indflytter på en sen nat-
tetime i forlængelse af en Admiralitetsmiddag,
kravede op til Regensens helligste symbol på
klokketårnet, morgenstjernen. Det tape som
den unavngivne indflytter i kådhed kom til at
klistre på morgenstjernen skulle vise sig at være
stærkere end den 150 år gamle forgyldning, så
da tapen blev fjernet, var tapen forgyldt og mor-

genstjernen trængte gevaldigt til en ny forgyldning. Sådan gik det til at morgenstjernen efter 150 års falmen, igen lyser smukt over gården.

Dette gav naturligvis en masse inspiration til gårdens sjoflingsskrivere, ligesom Klokkerne heller ikke undlod at nævne begejstringen over nyforgyldningen i klokkertalen til Lindeballet. Således fremførte klokker Henrik en meget overbevisende Jørgen Leth karikatur med det hjemmebryggede digt "De to morgenstjerner" (*I boksen til venstre er den i en let forkortet udgave*).

Som midnatsgæst havde vi indfanget bandet Taco Laco, som spillede deres repertoire af sigøjner-/Balkan-musik i gården på scenen i den varme sommernat under de kulørte lamper foran biblioteket. Vi havde inviteret de gamle kollegier, Elers, Borch og Valkendorf, så gården summede af liv og glæde, og musikken var skruet op, så den kunne høres på Kultoret. Ugen efter spillede Taco Laco på Roskilde festival, hvilket var et kæmpe brag, men vi tror nu nok, de synes det var hyggeligere at spille i Regensens gård under Rundetårn.

Sommerferien forløb med hygge i gården til langt ud på de små timer, med stearinlys og Frk. Linds kulørte lamper lysende og alumner som grupperede sig sammen omkring gårdens borde og stole for at holde varmen.

Efter sommerferien havde vi den fornøjelse at få besøg af den tidligere chef for PET Hans Jørgen Bonnichsen, som holdt en Slåbrok i biblioteket om Danmark i en terrortid. Det var en stor succes og blev derfor prompte fulgt op af en Babyslåbrok af en tidligere regensianer, som havde beskæftiget sig med pornografi i forbindelse med sit sociologistudium. Emnet var derfor pornografi, hvorfor vi inviterede Regen-

sen til slåbrok med popkorn, portvin og porno i den nye Fægtestue.

Til slut oprandt dagen, hvor vi skulle videregive Frøken Klokke. Det sidste, som den befipede og visne Johan og Waagstein kan huske fra den aften, er Provstindens Irish Coffe...

Pings kronprins Johan, vandt således klokkeratet og er nu kendt blandt de nye indflyttere som Mørkets Fyrste. Waagstein er fra Tilia, og således er det er stor cadeau og fjer i hatten for Tilia, som for tredje gang i træk, har en Klokke ved magten.

Ligesom det må have været umådelig svært at følge efter Kaj Munk som klokker, hviler byrden nu også tungt på det nye klokkerat, der følger Überklokkeratet. Må Gud og Kuns Jensen være med dem!

*Møs møs fra Überklokkeratet
Thomas Randsøe & Henrik Rønnov Due*

Überklokkeratet i stærkeste opstilling.

Valkendophiske SmUgler

Sådan en forlader kan da sagtens være i en trenchcoat, tænker jeg og prøver efter. Jo, ganske rigtigt. Den kan lige være der. Kontre-Admiralen mener, at vi alligevel også hellere må pakke den ind i en sort affaldssæk. I går var Røde Kors-indsamlere på kant med loven ved at have lommeknive med til at sprætte indsamlingsbøsserne op. Og Obama kommer snart til byen. Den spanske konge har efter sigende indlojeret sig lige nede ad gaden. Der er ingen grund til at friste skæbnen. Forladeren kommer i en affaldssæk og så ind under frakken. Stanley kommer i en sort sportstaske. Og træsværdet fra Borchs tager vi bare i hånden. Det er harmløst. Så er det af sted. Klokken er ved at være mange.

Udvekslingen er planlagt til at foregå på Halvvejen. Vi har hjemmebanen. Vi har erfaringen. Det er ikke første gang, vi tager den her tur. Så kraven op om ørerne og hatten skyggen ned i panden. Vi er klar. 45 sekunder senere står vi på Halvvejen...

Det er en af vor regenstids ældste stridigheder, vi nu er ved at tage hul på. Jeg fik den mytiske strid genfortalt, da jeg selv flyttede ind. Striden om Ugleklokken. De fleste regensianere har set klokken, måske endda haft fornøjelsen af at hapse den en sen natte time på salæ. Men ét er sikkert. Og det er den mytiske sandhed, at den altid har været Uglens ejendom. På trods af, at der er "Valkendorfs Kollegium" indgraveret i den.

Konflikten kan bedst sammenlignes med Israel-Palæstina-konflikten: Der er tale om en krig, hvor begge parter har ret. I dette tilfælde kan den gordiske knude beskrives således: Internt på Regensen happer vi foreningsrelikvier fra hinanden på ærlig og redelig vis – Med lusk og fusk og bag om ryggen mens ingen opdager det. Mellem

kollegierne happer vi buster, udstoppede gøgler-egern og enkelte andre nøje udvalgte kollegierelikvier. En gang i tidernes morgen hapsede en regensianer, der i denne sammenhæng skal være unavngiven, Valkendorfs klokke. Den blev siden hapsede fra den unavngivne af en Ugle. Årene gik og flere regensielle generationer af Ugler har levet deres regenstid ud med den overbevisning, at Ugleklokken nu var at regne for internt foreningsrelikvie. Imidlertid gik livet videre på Valkendorf og man glemte alt om klokken. Indtil for halvandet år siden, hvor krigen blussede op igen. Gammelt fjendskab forgår ej let. Og nu vil de have klokken igen og forstår ikke, at den ikke står i fremme i biblioteket, som de uskræmte regler foreskriver, så den kan hapses tilbage.

Derfor tog valkendorfianerne skrappe midler i brug, da de fire gamle kollegier en lørdag midt i september holdt en fælles fest på Regensen. Følgende brevveksling ligger i direkte forlængelse heraf:

Valkendorfs Kollegium, d. 14. sep. 2009 kl. 09.31

Kære Klokke

Jeg skriver til dig på vegne af en henvendelse jeg har modtaget fra Foreningen Hornuglen anno 1937. De ligger inde med et par døre, der tilhører gangen, hvor uglemor bor. De er interesserede i at udveksle dørene, for en klokke, der tilhører Valkendorf og på nuværende tidspunkt befinder sig hos Foreningen Uglen. Foreningen Hornuglen anno 1937 foreslår at mødes på (Cafe) halvvejen kl. 18.00 i aften med involverede parter.

Regensens klokke med en af de stjålne genstande, der bydes på fadøl

Som IC på Valkendorf, ser jeg gerne at dette mellemværende mellem vores kollegiers kære foreninger kan løses på bedst mulig måde.

*Med venlig hilsen
Rasmus Eskild Jensen*

Inspector Collegii · Valkendorfs Kollegium
Sankt Peders Stræde 14 · 1453 København K

Regensen, d. 14. sep. 2009 kl. 12.47

Hey Rasmus Eskild Jensen

Det er lang tid siden, så mange regensianere har grinet så meget! Det er virkelig god gas!

Der er dog enkelte personer på Det 1. Riges køkken, som ikke deler begejstringen. Nu er en større natlig vandredfordring startet for dets beboere.

Problemet er, at problemets hovedperson Uglemor, bor i Berlin de næste mdr. og således ikke er berørt af nuværende situation.

Der er således ikke nogen nem løsning på indenværende konflikt.

Det er den klassiske konflikt om et land, to folkeslag og en vinder samt en taberpart, som må ty til fjendtlige midler for at fremme

deres sag. Når det kommer til stykket, er den slags konflikter de fedeste, da der ikke findes en løsning på konflikten og at den således kan fortsætte i al evighed. Konflikten bliver derfor til for konfliktens skyld! Krigen er målet!

Det var et smart træk, at inddrage Uglemors toilettdøre i konflikten for at lægge pres på hende. Men set i lyset af, at konflikten nu ikke længere er begrænset til Foreningen Hornuglen anno 1937 og Uglen, men at handlingen tilskynder til optrapning af konflikten ved at inddrage Det 1. Riges køkken, så kan de stjålne toilettdøre vise sig fatale for Foreningen Hornuglen anno 1937.

Som Klokke og repræsentant for Regensen, vil jeg forholde mig neutral i den verserende konflikt mellem på den ene side Foreningen Hornuglen anno 1937 og på den anden side Foreningen Uglen og Det 1. Rige.

Dog må jeg påpege, at konflikten bør udspille sig på et gentlemanplan, hvilket Foreningen Hornuglen anno 1937, set i lyset af forestående handling, klart har forbrudt sig imod.

Der kan nemlig under ingen omstændigheder være tvivl om, at handlingen foretaget af Foreningen Hornuglen anno 1937, klart strider mod Geneve Konventionen om god krigsskik,

da visse basale behov for den menneskelige fysiologi, nu ikke længere kan indfries for beboerne på Det 1. Rige

I henhold til ovennævnte konvention og da Uglen ikke har deres hoved til stede, rammer jeres spøg forbi, og I skaffer jer blot flere fjender. Derfor må jeg må bede Foreningen Hornuglen anno 1937, om øjeblikkeligt og betingelsesløst, at tilbagelevere de stjålne toilet-døre. Så kan I tage kampen op med Uglen, når rette repræsentanter er vendt tilbage.

Med venlig hilsen

Thomas Randsøe, Klokker

Kollegium Regensen - Store Kannikestræde 2
1169 København K

**Valkendorfs Kollegium,
d. 14. sep. 2009 kl. 14.05**

Kære Thomas

Mange tak for dit svar. Jeg synes at du har mange velovervejede betragtninger, som jeg i bund og grund er enig med dig. Jeg ved at Foreningen Hornuglen ikke ønsker at bekriige hele Regensen, da dette vil blive en meget stor mundfuld og kræve ressourcer, der ikke er tilgængelige i øjeblikket.

Med hensyn til den evige krig, så må jeg medgive at den er fascinerende, men den har været noget ensidig de sidste par år. Mellem os to vil jeg sige at Foreningen Uglen skal regne med at opleve betydelig mere modstand end tidligere i kraft af konstitutionen af Foreningen Hornuglen anno 1937.

Jeg er helt enig i at de anvendte krigsmetoder strider mod det gængse regelsæt og at

konflikten nærmest antog guerillalignende karakter. Derfor vil jeg i kraft af mit embede som Inspector Collegii se til at dørene bliver leveret tilbage i dag under fredelige omstændigheder.

Med venlig hilsen

Rasmus Eskild Jensen

Regensen, d. 4. sep. 2009 kl. 20.29

Kære Rasmus

Jeg takker for forståelsen og beboerne på Det 1. Rige takker for, at kunne bevare den anatomiske konstruktion med afløb, som gud nu engang har skabt dem.

Angående Hornugleklokken/Ugleklokken, så er det nok bedst for den verserende konflikt, at den forbliver isoleret for resten af Regensen og således udelukkende bæres på Regensforeningen Uglens skuldre.

På den måde kan resten af Regensen tage afstand til problemet og forholde sig neutrale til situationen. Dette er også en klar fordel for Foreningen Hornuglen af anno 1937, som kan nøjes med at drøfte sagen med ca. 12 Ugler, frem for en hel Regens.

Vi har haft stor glæde af at invitere de andre kollegier til vores fester og jeg kunne forestille mig, at de nye Klokkere ville fortsætte denne linje. Til festerne deltager Regensforeningen Uglen og til tider også Hornugleklokken/Ugleklokken. Således, vil der være gode muligheder for, at I ved at deltage i festerne, kan stifte bedre bekendtskab med fornævnte.

Venligst

Thomas Randsøe

Men ak, for en valkendorfianer er vi alle regensianere. Ikke ugler, skrapianere eller gamlinge. Derfor begyndte de at skyde med spredehagl ud fra den tanke, at hvis de kunne lægge pres på andre foreninger, måske hapse et foreningsrelikvie, så kunne de få foreningen til at hapse Ugleklokken i bytte. Således lykkedes det dem at hapse Admiralitetets gyldne messing-råber, et stolt relikvie fra skoleskibet Danmark. Ultimatumet blev stillet: Vi kunne kun få råberen tilbage mod udlevering af Ugleklokken.

Her gik de stakkels valkendorfianere over stregen. De vidste tydeligvis ikke, hvilke kræfter, de var oppe imod. Den følgende lørdag nat marcherede den afgåede klokke Randsøe, nu Kontre-Admiral, mod Valkendorf med sin hær af elite-indflyttersoldater. Og en halv time senere var de på vej ud ad Valkendorfs hoveddør med et sværd, en forlader, et koskind, Valkendorfs dørmåtte, Stanley-busten og en Chesterfieldsofa...

Nu stod vi så på Halvejen med Stanley i sportasken og forladeren i min trenchcoat. Vi gik op i baren og bestilte fadøl. Seks af de store, tak. Valkendorfianerne var ved godt mod men måtte se sig slået. De gik med til en simpel byttehandel. Vi forsøgte igen at forklare dem, at de måtte tage krigen op med Uglen selv. De ville ikke kunne få andre regensianere til at udlevere den.

Vi blev hængende til lidt ud på natten. Så gik vi på fælles rov på Elers. Over muren, ned gennem den åbne kælderdør. Men ak, en flittig studerende sad i Lectoriet og vogtede

over Hostrup. Vi blev smidt ud og gik fulde hjem i seng.

Krigen fortsætter. Løsningen på konflikten er ingenlunde i sigte. Og det er det væsentlige. For krigen er målet, der skaber det liv, som binder de gamle kollegier sammen.

/Admiral Hjortkjær d.y.

Stridens genstand: Klokken med påskriften Valkendorfs Kollegium

Tale ved Regensens Lindefrokost 15.5.2009

Kære Regensianere, kære gæster, kære provst og provstinde, kære portner og frue!

Maria holdt årets lindetale

I Kafkas ufuldendte roman, *Der Verschollene* – *Den Bortkomne* –, som hertil lands er bedre kendt under Max Brods titel *Amerika*, optræder en student, som hovedpersonen Karl Rossmann en nat for øje på, mens studenten sidder og læser på naboelighedens balkon. Den 16-årige Karl er blevet sendt til Amerika som straf for, at han – nærmest under tvang – har gjort forældrenes aldrende tjenestepige gravid, og efter mange genvordigheder vandrer han nu på må og få gennem et ekspressionistisk stileret Amerika. Studenten sidder bøjet over sine bøger og er tydeligt generet af Karls forsøg på kontakt. For ikke at sulte arbejder studenten som assistent i et stormagasin om dagen og læser om natten, hvoraf følgende ordskifte opstår: "Men hvornår sover De? spurgte Karl og så forundret på studenten. Ja sove, sagde studenten. Sove kan jeg, når jeg er færdig med mit studium. Indtil videre drikker jeg sort kaffe." Om end

studenten gør søvnløse studier med hjælp fra sin sorte kaffe, forudsiger han, at det endnu vil vare længe, før han kan fuldende sine studier. Som størsteparten af de personer, Karl møder i Amerika, synes studenten at være grebet af en hektisk bevægelse, en frenetisk aktivitet.

Ligesom studenten i Kafkas *Der Verschollene* befinder man sig som studerende i samme tilstand af frenetisk aktivitet – et fænomen, som også kan iagttages her på Regensen: Man kan cirkle rundt om vores smukke lind med en telefon ved øret i et intenst forsøg på at løse universitetets og resten af universets problemer. Man kan beslaglægge Regensens bibliotek for at arbejde i døgndrift på den vigtige opgave. Man kan knokle løs i det karrierefremmende studiejob. Man kan løse regnestykker og udfylde formularer i månedsvis for at opnå den eftertragtede studieplads i staterne... At være studerende er at opholde sig i en tilstand af forhåbning og spænding, lyst til ændringer, til forandring, lyst til viden og erkendelse – og at holde sig vågen over bøgerne med sort kaffe.

Men der er også andre måder at være studerende på – i særlig grad her på Gården – og en af dem kan bedst beskrives med navnet Jensen. Jensen, hvis navn rimer så rigt på Regensen, er måske noget af det nærmeste, man kan komme på et regensielt ikon. For adskillige Regensianere synes sangen om Jensen at være nærmest uundværlig – ingen Regensfest uden Kaj Munks sang, "Mit navn er kuns Jensen". Med en slagsangs entusiasme kan sangen om Jensen afsynges såvel over portvin som gravøl. Som et hemmeligt kodeord, en form for *schibboleth*, til et fællesskab. Hvisk – eller snarere råb – navnet Jensen – og en særlig regensiel duft breder sig...

Til en Lindefrokost hører en Lindetale.

Men hvem er så denne Jensen? Jensen kan bedst beskrives som et nulpunkt af særlige kendetegn; et nulpunkt af identitetsmarkører, der kan anføres på et CV: han er "kuns" Jensen, og han "tror nok", at han er stud.mag. Han har glemt, hvilket fakultet han er indskrevet ved, og hvilket fag han egentlig læste. Den regensielle fortryllelse har ramt ham: Som en anden Persefone i Hades har Jensen spist af Regensens saftige druer og ved ikke længere, hvem han er, eller hvor han kom fra. Jensen er *verschollen* – han er kommet bort fra den faglige dyds smalle sti og den sorte kaffe. Jensen har overgivet sig til Regensen – uden forbehold.

Som I alle ved, skildrer sangen Jensens levned fra eksamensbordet over den regensielle død til legemets død. Undervejs møder Jensen udfordringer, men klarer alligevel tilværelsens skær, takket være sine Regens-bekendtskaber, som indtager indflydelsesrige poster i samfundet, – læger, borgmestre, præster, – og som hjælper ham ud af den ene knibe efter den anden. Om Jensens talenter hører vi ikke meget – hvis man ser bort fra hans imponerende talent for at drikke.

Kombinationen af Jensens umådelige held og hans mangel på synlige kvalifikationer kan siges at opfylde en hadefuld fantasi om studerende på videregående uddannelser, som styrer visse politi-

ske partiers uddannelsespolitik: Som Jensen – relativt ufortjent – får for meget, får vi studerende for meget. Megen uddannelsespolitik er præget af angsten for, at vi studerende nyder vores studier for meget. Af denne grund sættes vi under disciplinære foranstaltninger som stramninger af aktivitetskrav, tidsbegrænsede specialekontrakter, tidsbegrænsning af det antal år, man må bruge på både overbygning og grunduddannelse. Ynkkelige forslag om økonomiske gulerødder for dem, der begynder at studere tidligt, som jo i praksis bliver en måde at straffe alle dem, der ikke ønsker at haste fra institution til institution. For tiden synes der kun at findes ét rationale for at uddanne studerende, nemlig at skubbe dem ud på arbejdsmarkedet jo før, jo bedre. Det må ikke være sjovt at være studerende, synes det at lyde fra Christiansborg og omegn, for så kunne man jo fristes til at blive hængende over bøgerne. At tilegne sig viden skal, ifølge Christiansborg, hverken være fornøjelse eller fordybelse. Studerende som os tvinges – kort sagt – til at skruе vores i forvejen frenetiske aktivitetsniveau op. På samme tid bliver indtagelsen af den tilladte viden reduceret til mundrette, slugelige bidder, således at en overbygning ikke kommer til at vare længere end de tilladte to år. Og på universitet i almindelighed skulle man nødig finde på at beskæftige sig med

noget, som ikke førte direkte til en faktura, som sloganet lyder.

Over for denne intellektuelle armod er der gode grunde til at insistere på at fordybe sig; at insistere på, at erkendelse og tænkning er bedst, når den hverken er præfabrikeret eller rettet ind efter erhvervslivets luner. Af denne grund er det vigtigt ikke altid at vælge Jensen til forbillede, for i hans ånd at "sjofle sin læsning" og "drive den med snak". Det er derfor nødvendigt at insistere på, at det at studere har en værdi i sig selv – en væsentlig værdi. Men dette skal dog ikke forhindre os i såvel at nyde den sorte kaffe som de saftige druer: Og måske er det netop den alliance mellem fordybelsen og fornøjelsen, som Regensen repræsenterer, der kan sætte hårdt mod hårdt over for den universitære pølsefabrik.

Og det er netop fornøjelsen, vores Jensen

repræsenterer: Således bliver Jensen af sine succesrige venner og bekendte husket for sin evne til at beruse sig; og udover hans navnkundige drikfærdighed er hans væsentligste egenskaber, at han – som I alle ved – "sjofled sin læsning og røg sin tobak, skød piger, beluxed og drev den med snak". Han bliver husket for alle de ting, der ikke kan skrives på et CV. Og måske har Jensen netop på dette punkt noget at sige til travle og ambitiøse studerende. Måske er det derfor, at sangen om Jensen fest efter fest istemmes af små hundrede mennesker – der med en tarvelig og blankslidt metafor kan siges at være blomsten af Danmarks ungdom.

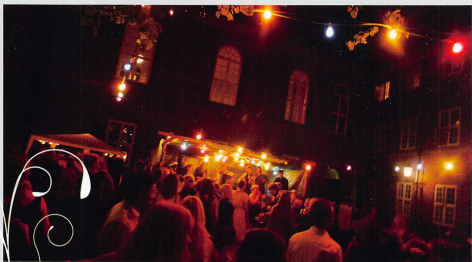
Nogle af jer kender sikkert Herman Melvilles novelle om Skriveren Bartleby, der handler om en ellers så flittig kopist på et juridisk kontor, der pludselig begynder svare alle opfordringer og

befalinger med ordene: "I would prefer not to": "jeg vil foretrække at lade være". Med denne formel standser Bartleby ikke bare verifikationen af dokumenter på det juridiske kontor, men til slut også Wall Streets hastige cirkulation. Og måske kan Jensen – om så blot for et øjeblik – standse masseuniversitetets forhastede produktion. Måske kan Jensen tjene som den knap, der for et øjeblik kan sætte den universitære pølsefabrik i stå. Jensen giver os et lille og uopbyggeligt håb om, at det at være studerende ikke kan reduceres til det at aflægge 60 ecys pr. år. Jensens Regens udgør et fristed i forhold til et universitet, som er kommet til at handle alt for meget om "at gå ad den højre vej til målet" – med Højholts ord. Jensen inkarnerer Regensen som den charmerende sten, der afsporede det ellers lidt for glatte løb:

Jensen er med dig, når du er fuld på en tirsdag. Han er med dig i den bog, du tog med ned i gården for at studere, men aldrig fik åbnet, fordi der var sladder at udveksle. Jensen er med dig, når du kigger ud af vinduet – næppe over mod Elers – og bliver så dødeligt forelsket, at bøgerne ikke længere lokker. Jensen er med dig, når du holder en emfatisk lang enetale ved Regensrådsmødet, mest for at demonstrere, at du har boet her længe og ved, hvordan det plejer at være. Jensen er med dig, den dag du vågner op med en klokke i hånden og ikke aner, hvor den er kommet fra. Jensen er med os om lidt i Rundetårn, hvorfra det trods alt er for stærkt og for bekosteligt at kaste med toiletpapir. Jensen er med dig, når du i morgen har for mange tømmere til at læse op til din store eksamen og i stedet må læne dig tilbage på en af Regensgårdens bænke og kigge op i den majblå himmel. I ønskes alle sammen en fabelagtig Lindefrokost! Skål for Jensen, og skål for Regensen!

Hvem tænker på Damhuskroen sådan en aften?

Tale ved Regensens Lindebal 27.6.2009

Glimrende gæster, akademisk acceptable alumner, radikalt rodfæstede regensianere!

Lad mig indlede denne tale med at sige mange tak for invitationen – ikke bare fra Elin og mig, men også fra Trygve og hans storesøster Aud. Aud som i aften for første gang deltager i en af Regensens store fester.

Jeg har længe vidst, hvordan, og det vil sige med hvilket, digt jeg ville slutte talen, men det var først nu i går, at jeg fandt en passende vej fra indledning til slutning. Der skete nemlig det, at Repræsentanternes Hus med snævert flertal vedtog en klimalov, der kan vise sig skelsættende, og som, hvis den også bliver vedtaget af Senatet, giver god grund til at håbe, at FN's klimakonference her i København til efter-

året kan blive andet og mere end pindemadder, parade og pjat.

Sådan en nyhed berettiger, at jeg læser et grønt digt. Men først skal I have en lille historie, et sagn, der går blandt østeuropæiske jøder.

I en lille by, der lå ved en oase på en ufrugtbar slette, fandtes mange lærde. Bønderne i den lille by brød sig ikke om alle disse lærde, for de var ikke til ret megen nytte. Og bønderne kunne ellers godt trænge til lidt hjælp, for der skulle arbejdes hårdt med den magre jord, før den gav noget fra sig.

Men en dag meldte en af de lærde sig hos bønderne med en opfindelse, der var faldet ham ind, idet han studerede de hellige skrifter. Han bad bønderne skaffe sig en klump ler fra

kildevældet midt i oasen. Da han fik leret, satte han sig til at modellere en lille menneskefigur af det. Da den var færdig, ridsede han forsigtigt nogle hebraiske tegn i panden på den. Og så pustede han den i munden. Så satte han den fra sig. Og se, den begyndte at bevæge sig!

Det viste sig, at den lystrede hans mindste kommando. Han sagde, at den hed Golem. Og han tilbød bønderne opskriften på at lave en Golem – imod at han selv fik penge nok til at forlade byen. Bønderne indså straks, hvad Golem kunne bruges til, og slog begejstrede til.

Men den lærde formanede dem meget strengt, inden han rejste: – Golem, sagde han, vokser en lille smule hver dag. Det betyder, at I godt kan sætte ham til mere og mere markarbejde, jo ældre han bliver. Men han må ikke blive højere, end I selv er. I skal kunne nå hans pande hele tiden. Og når han er lige så høj som jer selv, skal I viske de hebraiske bogstaver af panden på ham. Så er han igen kun en klat ler. Hvis I ikke gør det, mister I kontrollen med ham. Bønderne nikkede, og den lærde sagde hej og rejste sin vej.

Nu blomstrede byen hurtigt op og blev den største og rigeste på hele sletten. Ingen i nabobyerne fattede, hvordan de førhen så dovne bønder kunne producere så meget, som de kunne. For de andre kendte jo ikke hemmeligheden med Golem.

Der blev flere og flere Golem. For der udbrød naturligvis en konkurrence mellem bønderne om, hvem der var den rigeste. Og det gjaldt om at have mange Golem til at arbejde for sig, hvis man ville være rig.

En dag gik det selvfølgelig galt. Den mest grådige bonde tænkte en morgen, at han da sikkert

ikke behøvede at viske den ældste Golems pande ren i dag. Hvis bare han stod op på en stol, kunne han garanteret nå den i morgen også.

Men det kunne han ikke. Og den store, stærke Golem beskyttede de mindre Golems pandemærke. Til sidst var de alle sammen for store for menneskene. Og de lagde hele byen øde. Da de havde gjort det, viskede de hinandens pande rene og blev til ler, der lagde sig over den døde by. Ingen ved i dag, hvor den lå.

Den historie kan forstås på flere måder og er blevet udlagt forskelligt, men stort set på to faconer. For det første som en advarende beretning om mennesket og maskinen, om robotterne der tager magten. I den fortolkning udgør sagnet science fiction-litteraturens grundfortælling. Men for det andet kan historien udlægges som en forklædt, forskudt beretning om Guds skabelse af mennesket. For som den tjekkiske og jødiske forfatter Gustav Meyrink klogt gør opmærksom på, så er det ikke så enkelt at se forskel på en Golem-dukke og et menneskelegeme. Måske er det sådan, at vi alle sammen rummer en slags Golem. Før vi begynder at skælde ud på maskinerne og kalde computerne for Golem, bør vi muligvis kigge på os selv og spørge, om ikke hver enkelt af os er både et menneske og en Golem. Forstået på den måde handler sagnet om forholdet mellem hjertet og hjernen, mellem menneskets sjæl og vores kolde teknisk-rationelle side – et forhold, der aldrig må tippe over til fordel for forstanden og teknikken. Tværtimod, de opbyggende og opretholdende kræfter bør jo hele tiden overgå og styre evnerne til at beherske og de-struere. Bliver angrebsmidlerne stærkere end forsvarsmidlerne, går det gruelig galt.

Læg for resten mærke til en vigtig ting. Nemlig at Golem-myten som så mange andre menneskelige grundfortællinger indeholder et forbud. Syndefaldsmyten handler om et forbud mod at spise af Kundskebens Træ. Ikaros-myten handler om, at mennesker ikke skal komme for tæt på Solen. Sagnet om Don Juan belærer os om, at vi ikke må gøre andre til instrumenter for vores eget begær. Faust-historien beretter, at sælger man sin menneskesjæl til Fanden eller Mefistofeles for at vinde trolddomskraft og intellektuel indsigt, ender man i Helvede, fordi menneskets iboende tørst efter kundskab altid skal kende sin grænse.

Her kunne jeg blive meget lokal og minde om, at der også findes forbud på Regensen. Når der bliver sat lås på et tagvindue, er det ikke meningen, at man skal bryde den op og kravle op på taget og drikke øl og efterlade dåser og flasker, der falder ned til naboerne. Og når der bliver opstillet et stillads, fordi Augustinus-fonden har skænket lidt over en million til istandsættelse af Kirkefløjens tag, så lyder reglen, at gården er for regensianerne, stilladset er for håndværkerne, taget er for duerne, og at Regensens morgenstjerne simpelt hen er urørlig. Jeg kunne fortsætte i samme spor og vedblive at være lokal, men jeg vil hellere være global og grøn.

I anledning af udsigten til nye klimalove for USA indbyder jeg hermed til kappestrid om de bedste ideer til Grøn Regens, initiativer til nedbringelse af energiforbruget og el-forbruget og øgning af genbrug og recirkulation. Bedømmelseskomiteen vil bestå af Finn og undertegnede. Hvis arkitekten skulle være med, ville hans honorar sluge lige så meget som prisen. Fristen vil være 15. september, og førstepræmien, som jeg selv betaler, vil være på 1.000 kr. med en andenpræmie på 500 kr. Jeg håber, at I vil tænke jer om og i øvrigt passe rigtig godt på Regensen, herunder ikke mindst det nye festkøkken og den nye fægtstue under Kasernefløjen.

Og så vil jeg i øvrige gerne læse et lille grønt digt, og byde sommeren velkommen og sige goddag til håbet.

Digtet er fra bogen Grønne Digte, Ole Sarvigs debut fra 1943, midt under besættelsen. Og hvem var så Ole Sarvig? Jo, han var født 1921 og først og fremmest lyriker, og en

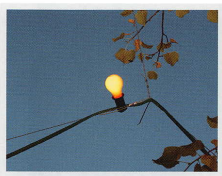
Provsten holder tale til Lindeballet

fremragende lyriker, og havde en meget dyb klangfuld stemme, som Berlingskes Jens Kistrup mindede os om en aften på Gyldendal, hvor der skulle drøftes litteraturkritik, og hvor Kistrup parodierede Poul Borum og sagde: "Æh, bæh, buh, det er sjov at være lille. / Æh, bæh, buh, man kan tidsnok blive stor. / Vi leger i det hvide sand og bygger fine slotte. / Og hvis de store driller os, så kalder vi på Mor." Om denne stemmeføring sagde Kistrup, at Poul Borum havde lært den af Ole Sarvig, som efter sigende havde den fra Gudfader selv.

Sarvig digtede da også salmer i sine modne år, men kort tid efter begik han selvmord ved at kaste sig ud fra et vindue, efter først omhyggeligt at have stillet pottedplanterne ned på gulvet.

Jeg mødte ham til et litterært seminar i 1978 på Hindsgavl Slot på Fyn, hvor jeg kom til at sidde ved siden af ham til den afsluttende festmiddag. Grøn som jeg var, anede jeg ikke, hvad jeg skulle snakke med ham om, men fik så den idé at spørge, hvorfor han i grunden aldrig havde skrevet noveller.

Så drejede han langsomt, uendelig langsomt, sin tyrenakke og sagde: "For at skrive en novelle må man besidde en, på forhånd formet, menneske- og livsopfattelse, i forhold til hvilken noget udefra kommende, et fremmedelement, kan afprøves og undersøges, hvori mod man, når man skriver en roman, er henvist til at lede og søge sig frem for på et tidspunkt måske at nå frem til en sammenhængende anskuelse." Derpå drejede han atter hovedet og sænkede det over sit vinglas. Og jeg ved, at jeg citerer ham korrekt, for jeg skyndte mig under påskud af at skulle tisse, op på mit værelse og skrev ordret ned, hvad han havde sagt.

Linden bærer pærer under Lindeballet

***Jeg vil, idet jeg ønsker jer alle en
god fest og en dejlig sommer, lade
Ole Sarvig få det sidste ord:***

*Nu er vi nær,
sikkert i læ bagved sommerens skær.
Aabnede gem.
Mange smaa bøjede nakker brød frem.
Nu er her sang,
stemmer og lys som der var det engang.
Skyggernes net
leger i solen, hvor græsset staar tæt.
Nu kan du gaa
ud til de blaaende vande, du saa.
Langeligt syn,
farende vind over Sjælland og Fyn.
Brusende vand,
talende stemmer i krans om mit land.
Sommer, min ven,
elskede, nu er du kommet igen!*

Sommerudflugt til Davids Samling

Sådan byder et skilt velkommen til Davids Samling

Regensianersamfundets sommerudflugt gik lørdag den 3. oktober 2009 til Davids Samling i Kronprinsessegade 30 ved Kongens Have. Fra klokken 13:30 viste tidligere regensianer Mette Korsholm sammen med en kollega rundt i den fornemme samling. Men forinden stod den på frokost på Restaurant Amalie i Amaliegade 11 syd for Amalienborg. To store oplevelser på én dag!

Forventningsfulde medlemmer af Regensianersamfundet venter på et par flade

Mette Korsholm fortæller om samlingens historie

Sportsdirektionen præsenterer

Regensiel produktion

Lanseret med Trycks P. Entertainment

En klassiker, en tradition og et brag af en match...

Levende Vs. Døde

Kampen spilles på

Stadio Communale (aka. Rosenborg Eksercerplads)

Fredag d. 28. august 2009, klokken 17:00

Der vil efterfølgende være af tværgående historier og niddag i Regensiel gård, hvis vejret tillader.

Der var lagt op til giganternes møde, da de afdøde i slutningen af august tændte sammen med de levende til fodboldkampen foran Rosenborg. Nå ja. Selve kampen var ret beset ikke værd at skrive hjem om. Men markedsføringen. Som det fremgår af den mest læseværdige plakate fik regensianerne stor hjælp af det argentinske kvindelandshold. Som tak kunne vi måske invitere midtbanen med til næste generalforsamling i Regensiansersamfundet? Redaktøren af dette blad stemmer for!

Fuck detaljerne!

Levende Vs. Døde

Fredag d. 28. august 2009, klokken 17:00

Regensianersamfundet

Regensianersamfundet er en forening af tidligere regensianere, såkaldt døde regensianere.

De tre første år efter at man er flyttet fra Regensen er man gratis medlem. Eneste forudsætning for dette tilbud er, at man sender sin nye adresse til samfundets formand, Camilla Sløk.

Mange spændende aktiviteter!

Som medlem af regensianersamfundet bliver man grundigt forkælet: Der er et spændende blad (du sidder med det i hånden). Man bliver inviteret med til den årlige generalforsamling med tilhørende fest på Regensen. Og her får man endnu et blad (produceret af de nulevende regensianere) og en håndfuld udsøgte numre fra Regensrevyen.

Endelig er der den årlige sommerudflugt, som hvert år bibringer regensianersamfundets medlemmer store oplevelser.

Prisen er ikke værd at tale om, 150 kr. om året

Send en e-mail til Camilla Sløk på camsloek@yahoo.dk, hvis du endnu ikke er medlem!

Formand og webmaster:

Camilla Sløk • camsloek@yahoo.dk

Mette Korsholm: mettekor@tiscali.dk

Kasserer:

Niels Willumsen • nwillumsen@aki.ku.dk

Karsten Bo Knudsen

Hans Steenberg

Poul Petersen

Thomas Grane

Nicolai Dyhr.

Redaktør:

Thomas Rørsig • roersig@privat.dk